

Tillegg: Lukas 17, 11-19: Takknemlighetens blikk.

Forut for denne tekstperikopen er det noen avsnitt som kan kobles til disippeltalen i Matteus 18, som handler om hvordan man skal ta vare på hverandre i fellesskapet og tilgi hverandre.

Jesus er på vei til Jerusalem, og er i Samaria, altså i fremmed land. Det var ingen kjærighet mellom jøder og samaritanere. På veien er det ti spedalske. Spedalskhet var ikke en sykdom som ga en dødsdom - den dømte også de som fikk den til å leve resten av sitt liv i isolasjon og utenforskap, sett på med forakt og frykt av alle rundt seg. Nå disse ti roper på Jesus - gjenklngen av Kyrie Eleison høres også her – ser Jesus dem og ber dem gå til Jerusalem og vise seg for prestene. På veien blir de friske. De er glade og priser Gud, men bare en av dem lar takknemligheten bli en ledestjerne. Han snur og kommer tilbake for å takke Jesus.

Teksten minner oss om å løfte blikket fra det vi mangler, og oppriktig verdsette hjelp og velsignelser vi mottar. En preken over denne teksten kan trekke frem følgende momenter:

- **Det åpenbare vs. det skjulte:** Alle de ti spedalske ble fysisk friske, men bare samaritanen fikk høre at hans tro hadde frelst ham. Å vise takknemlighet åpner opp for en dypere relasjon.

- **Sosiale barrierer:** Historien utfordrer fordommer, da Jesus bruker en fremmed og foraktet samaritan som det gode forbildet for jødene, og viser at takknemlighet og tro kan finnes uavhengig av bakgrunn.

- **Hverdagens perspektiv:** Å ta seg tid til å stoppe opp for å takke, kan forhindre oss i å bli kravstore mennesker og hjelper oss å fokusere på det vi faktisk har.

I en høsttakkefest kan denne prekenteeksten nettopp hjelpe oss til å løfte frem alt vi har av gode gaver og peke på at giveren av alle gode ting til syvende og sist er Gud.